

De ubudne gjestene

- En fortelling fra Iran

Det var en gang en gammel dame som bodde i et lite leirhus i en liten landsby i Iran. Huset hadde en hage like stor som en sandkasse. I hagen var det et tre like stor som en fyrstikk. Rundt hagen var det fire vegger av leire.

En ettermiddag svøpte hun sin lange blomstrede chador rundt seg og gikk ut for å hilse på naboene. Idet chadoren begynte å svaie i lufta som et brudeslør, kjente hun plutselig at det begynte å regne, lukten av fuktig leire kom fra veggene. Det begynte å pøsregne og tordne.

Den gamla dama gikk inn og krøp under dyna. Da hørte hun plutselig: «Bank, bank, bank!» Det var liten klissvåt spurv . Vanndråper falt ned fra spurvens nebb: «Drypp, drypp, drypp!» Og de våte vingene flakset mot hverandre: «Klask, klask, klask!» Den gamle dama tok spurven med seg inn i rommet og dekket vingene med et lite tøystykke.

«Bank, bank, bank!»

Den gamle dama skyndet seg til døra og spurte: «Hvem er det som banker på?» I det hun åpnet døra fløy det ei klissvåt kråke inn i huset og dusjet spurven i vann.

Spurven skulle til å kjefta på kråka, med akkurat da hørte de:

«Bank, bank, bank!»

En gjennomvåt katt kom labbende inn i huset.

Da spurven og kråka så katten, klenget de seg på hverandre og begynte å skjelve av redsel.

«Miau, ikke vær redd for de du ikke kjenner, i dette huset er vi alle venner,» smilte katten lurt.

I løpet av kvelden kom
det flere våte gjester:

En vaktbikkje, og en stor
ku som presset seg inn i
huset og lagde
jordskjelv. Alle dyrene
ble slengt til veggs.

Men den lille spurven
satt og lo i kroken sin:
«Hi-hi-hi-hi.»

«Z-z-z-z-z» Nå kunne man bare høre lyden av snorking i det lille huset. Den lille spurven og herr kråke hadde funnet hver sin plass i vinduskarmen, mens kattepusen, vaktbikkja og den svære kua la seg i hvert sitt hjørne i rommet.

Neste dag, da den gamle dama strakk seg og åpnet øynene, så hun at hele huset var i bevegelse: Kråka braste inn med tre vedkubber i nebbet. Vaktbikkja brukte de sterke lungene til å blåse liv i peisen. Katten gjorde i stand en lekker frokost på en duk på gulvet. Den store kua hadde vært i byen og kjøpt steinbakt brød. Og spurven sang en vakker melodi.

Alle satte seg rundt frokostduken på bakken, spiste steinbakt brød med fetaost, drakk te og storkoste seg. Da de hadde tatt den siste slurken med te, begynte sola å skinne. Nå regnet det ikke lenger, så det var vel kanskje på tide å dra. Men tanken på å ta farvel med den gamle snille damen gjorde dem veldig triste.

Med en klump i hjertet så den gamle dama på alle dyrene og sa: «Hvis det var opp til meg, så skulle jeg latt dere alle bli igjen, men hagen min er like stor som en sandkasse, dem rommer ikke så mye. Hvis den lille spurv blir igjen, blir den svære kua nødt til å gå.» «Og hva med meg som sier mø-mø, gir deg melk og smør til brød-brød, skal ikke jeg få bli?» sa den svære kua. «Mjau-maju- maju ...» sa katten. «Hva med meg som sier woff-woff, banker tyver, jeg er røff-røff, skal ikke jeg få bli?» sa vaktbikkja. «Kra-kra-kra ...» sa kråka. «Hva med meg som sier tvi-tvi, alle trenger en melodi, skal ikke jeg få bli?»

Og det var slik alle fikk lov
til å bli, men på en
betingelse:

Alle skulle hjelpe til med
huset, og være snille med
hverandre.

Det gjorde de og fra da av
levde de mange lykkelige
år sammen.

Snipp, snapp, snute, så er
eventyret ute.

Illustratør: Svetlana Voronkova

Se flere fortellinger på morsmal.no